

ἀπειθεια, ἡ (ἀπειθής), ανυπακοή, απειθαρχία, σε Ξεν., Κ.Δ.

ἀπειθέω, μέλ. -ήσω, επιδεικνύω ανυπακοή, αρνούμαι τη συμμόρφωση, την πειθαρχία, σε Αισχύλ.· με δοτ., παρακούω, σε Ευρ., Πλάτ.

ἀπ-ειθην, Ιων. αντί *ἀφ-είθην*, Παθ. αορ. α΄ του *ἀφίημι*.

ἀ-πειθής, -ές (πειθόμεαι)· **I**. ανυπάκουος, απείθαρχος, *τοῖς νόμοις*, σε Πλάτ.· λέγεται για πλοία, *τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας*, πιο δύσκολα στο να κυβερνηθούν, σε Θουκ. **II**. Ενεργ., μη πειστικός, απίστευτος, απίθανος, σε Θέογν.

ἀπ-εικάζω, μέλ. -άσομαι — Παθ. αορ. α΄ *ἀπεικάσθην* ή *ἀπηκ-*, παρακ. *ἀπείκασμαι* ή *ἀπηκ-*· **I**. 1. σχεδιάζω κάτι βάσει προτύπου, απεικονίζω, αναπαριστώ, αντιγράφω, λέγεται για ζωγράφους, σε Ξεν. κ.λπ.· Παθ., γίνομαι όμοιος, μοιάζω· *ἀπείκασθεις θεῶ*, μοιάζοντας με θεό, σε Ευρ. **2**. εκφράζω, απεικονίζω, αναπαριστώ μέσω σύγκρισης, μέσω παραβολής, σε Πλάτ. — Παθ., αναπαρίσταμαι ή απεικονίζομαι μέσω ομοιώματος, στον ίδ. **3**. προσομοιάζω, παρομοιάζω, παραβάλλω, συγκρίνω, *τί τινι*, σε Ευρ., Πλάτ. **II**. *ὡς ἀπεικάσαι*, όπως μπορεί να εικάσει, να συμπεράνει κάποιος βάσει υποθέσεων, σε Σοφ.

ἀπεικαστέον, ρημ. επίθ. του *ἀπεικάζω*, αυτό που πρέπει κάποιος να αναπαραστήσει, να απεικονίσει, σε Ξεν.

ἀπ-εικονίζω, μέλ. -ίσω (*εἰκών*), αναπαριστώ κάτι σε μορφή αγάλματος, σε αδριάντα, σε Ανθ.

ἀπ-εικός, -εικότως, βλ. [ἀπ-εικός](#).

ἀπ-ειλέω, μέλ. -ήσω = *ἀπείλλω*, απωθώ, σπρώχνω προς τα πίσω, φράζω το δρόμο· κατά κανόνα στον πληθ., *ἐς ἀπορίην ἀπειλημένος*, αυτός που έχει περιέλθει σε πολύ δυσχερείς καταστάσεις, σε Ηρόδ.

ἀπειλέω, μέλ. -ήσω (*ἀπειλή*)· εκτείνω, επιδεικνύω κάτι είτε ως υπόσχεση είτε ως απειλή. **I**. με θετική σημασία, υπόσχομαι, *ἠπείλησεν ἄνακτι ῥέξειν ἑκατόμβην*, σε Ομήρ. Ιλ.· *καυχίεμαι, κομπορρημονώ, ἠπείλησας εἶναι ἀρίστους*, καυχήθηκες ότι είναι οι καλύτεροι, σε Ομήρ. Οδ.· **II**. συνήθως με αρνητική σημασία, φοβερίζω, απειλώ, Λατ. *minari*, απόλ. ή με δοτ. προσ., σε Όμηρ. κ.λπ.· με συστ. αντ., *ἠπείλησεν μῦθον*, εξέφρασε απειλές με τα λόγια του, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης στη Μέσ., σε Κ.Δ. **2**. με αιτ. του πράγμ., μέσω του οποίου απειλεί κάποιος, *θάνατον ἀπειλέω τινί*, σε Ηρόδ. **3**. με την προσθήκη εξαρτημένων προτάσεων που εκφέρονται με απαρ. μέλ., *γέρας ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· στην Αττ. επίσης με απαρ. αορ.· επίσης, *ἀπειλέω ὅτι...*, *ὡς...*, σε Αττ. **III**. Παθ., *ἀπειλοῦμαι*, λέγεται για πρόσωπα, τρομοκρατούμαι, εκφοβίζομαι με απειλές, σε Ξεν.

ἀπειλή, ἡ, κατά κανόνα στον πληθ., **I**. πομπώδεις υποσχέσεις, μεγαλαυχίες, σε Ομήρ. Ιλ. **II**. με αρνητική σημασία, εκφοβισμοί, φοβέρες, απειλές· στον ενικ., το να επαπειλείται κάποιος με την επιβολή ποινής, σε Σοφ., Θουκ. (αμφιβ. προέλ.).

ἀπ-ειληθείς, μτχ. Παθ. αορ. α΄ του *ἀπ-ειλέω*· αλλά **ἀπ-ειληθείς**, του *ἀπειλέω*.

ἀπειλήμα, -ατος, τό = *ἀπειλή*, στον πληθ., σε Σοφ.

ἀπ-ειλημένος, μτχ. Παθ. παρακ. του *ἀπειλέω*.

ἀπ-ειλημμαι, Παθ. παρακ. του *ἀπολαμβάνω*.

ἀπειλήτην, Επικ. αντί *ἡπ-*, γ΄ δυϊκ. παρατ. του *ἀπειλέω*.

ἀπειλητήρ, -ῆρος, ὁ (ἀπειλέω)· **1**. αυτός που απειλεί, που εκφοβίζει, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. κομπορρήμονας, καυχησιολόγος, στο ίδ.

ἀπειλητήριος, -α, -ον (ἀπειλέω), απειλητικός, αυτός που στοχεύει στο να εκφοβίσει, να φοβερίσει, *λόγοι*, σε Ηρόδ.

ἀπ-εἶληφα, παρακ. του ἀπολαμβάνω.

ἀπ-εἶλλω ἢ **-εἴλω**, = ἀπειλέω, φράζω το δρόμο, προβάλλω προσκόμματα, σε Λυσ.

ἄπ-εἰμι (**εἶμι**, Λατ. sum)· παρατ. ἀπῆν, β' ενικ. ἀπῆσθα· Επικ. ἀπέην, γ' πληθ. ἄπεσαν· μέλ. ἀπέσομαι, Επικ. ἀπέσσομαι, γ' ενικ. ἀπεσσεῖται· **1.** ἀπέχω, βρίσκομαι μακριά από, απουσιάζω, τινος, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· ἀπό τινος, σε Θουκ.· με δοτ., ελλείπω, φίλοισιν, σε Ευρ. κ.λπ. **2.** ἀπόλ., εἶμαι μακριά ἢ απουσιάζω, και λέγεται για πράγματα, ελλείπω, σε Σοφ. κ.λπ.· λέγεται για τους νεκρούς, σε Ευρ.

ἄπ-εἰμι (**εἶμι**, Λατ. ibo), λειτουργεῖ στο λόγο ως μέλ. του ἀπέρχομαι· απαρ. ἀπιέναι, ποιητ. ἀπίναι· ἀπέρχομαι, αναχωρώ, αποχωρώ, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· οὐκ ἄπει· = ἄπιθι, φύγε λοιπόν, τσακίσου, σε Σοφ.· ἄπειμι πάλιν, επιστρέφω, σε Ξεν.· ἄπιτε ἐς ὑμέτερα, επιστρέψτε στα σπίτια σας, σε Ηρόδ.· ἄπιμεν οἴκαδε, σε Αριστοφ.· ἐπ' οἴκου, σε Θουκ.· λέγεται για τον Νεῖλο, βρίσκομαι σε ἀμπωτη, υποχωρώ, σε Ηρόδ.· ἄπειμι ἐπί τι, αναχωρώ σε αναζήτηση κάποιου πράγματος, σε Ξεν.

ἀπ-εἶπον, απαρ. -ειπεῖν, Επικ. ἀπο-ειπεῖν, ἀπο-ειπέμεν, μτχ. ἀπο-ειπόν (καθώς ο τύπος εἶπον αρχικά εἶχε προτασσόμενο δίγαμμα, *Feῖπον*)· ἀόρ. α' ἄπειπα — Μέσ., ἀπειπάμην· μέλ. σε χρήση ἀπ-ερῶ, παρακ. ἀπ-εἶρηκα και στον Παθ. παρακ. ἀπείρημαι, μέλ. ἀπορρηθήσομαι, ἀόρ. α' ἀπερρήθην· ο ενεστ. και παρατ. συμπληρώνονται από τα ἀπαυδάω, ἀπόφημι, ἀπαγορεύω· **I.** μιλώ με ελευθεροστομία, ξεστομιζώ, διακοινωνώ, εκφωνώ, μῦθον κ.λπ., σε Όμηρ.· ῥῆσιν, σε Ηρόδ. **II.** αρνούμαι, απορρίπτω, αποποιούμαι, σε Ομήρ. Ιλ., Πλάτ. **III.** απαγορεύω, ἀπαγορεύω τινι μὴ ποιεῖν, απαγορεύω σε κάποιον να κάνει κάτι, του λέω να μην το κάνει, σε Ηρόδ., Αττ. — Παθ., ἀπείρηται τινι ποιεῖν τι, του εἶναι απαγορευμένο να το κάνει, σε Ηρόδ.· τὸἀπειρημένον, το απαγορευμένο πράγμα, στον ίδ. **IV.1.** αποκηρύσσω, αποποιούμαι, δεν αναγνωρίζω, παραχωρώ, αφήνω, μῆνιν, σε Ομήρ. Ιλ.· τὴν συμμαχίην, σε Ηρόδ.· ἀπείπον τὴν στρατηγίαν, παραιτούμαι από τη στρατηγία, σε Ξεν. — Παθ., αἰ σπονδαὶ οὐκ ἀπείρηντο, δεν είχαν αναιρεθεῖ, βρίσκονταν σε ισχύ, σε Θουκ.· ομοίως στη Μέσ., ἀπείπασθαι ὄψιν, αποστρέφω το βλέμμα ἢ το πρόσωπό μου (κατά τη θυσία), σε Ηρόδ. **2.** αμτβ., αφήνομαι, ενδίδω, αποκάμνω, καταβάλλομαι, εξαντλούμαι από υπερπροσπάθεια, παθαίνω υπερκόπωση, σε Σοφ. κ.λπ.· ἀπείπεν φάτις, ο λόγος αστόχησε, ἔμεινε ανεκπλήρωτος, σε Αισχύλ.· με δοτ. προσ., εγκαταλείπω, ελλείπω, εἶμαι ελλιπής για κάποιον, οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις, σε Ευρ.· με δοτ. πράγμ., ἀπειρηκῶτων χρήμασι, δηλ. όταν πτώχευσαν, σε Δημ.· επίσης, ἀπείπον κακοῖς, ἄλγει, υποχωρώ, ενδίδω, υποκύπτω σ' αυτά, σε Ευρ.· φέροντες ἀπεροῦσιν, θα καταβληθούν πληρώνοντας, σε Θουκ., Πλάτ.

Ἀπειραῖος, **-α**, **-ον**, ο καταγόμενος από την Ἠπειρο· και **Ἀπείρηθεν**, επίρρ., από την Ἠπειρο, σε Ομήρ. Οδ. (Ἠπειρος = η Απέραντη χώρα, από ἄ-πειρος Β· φανταστικός τόπος· το ἄ, Δωρ. αντί η, Ἠπειρος).

ἀ-πεῖραστος, **-ον** (**πειράζω**), αυτός που δεν εἶναι δυνατον να εμβληθεῖ ἢ να υποκύψει στον πειρασμό ενός πράγματος, με γεν., σε Κ.Δ.

ἀ-πεῖρᾶτος, **-ον**, Δωρ. και Αττ. αντί ἀπείρητος.

ἀπ-εἰργᾶθον, Επικ. **ἀπο-έργαθον**, Επικ. ἀόρ. β' του ἀπείργω, κρατώ σε απόσταση, αποκλείω, αποχωρίζω, εμποδίζω την προσέγγιση, τινά τινος, σε Ομήρ. Ιλ.· ῥάκεα ἀποέργασθε οὐλῆς, αφαίρεσε τα κουρέλια που κάλυπταν την ουλή, σε Ομήρ. Οδ.· μή σε τῆσδε γῆς ἀπειργαθῆ, σε Σοφ.

ἀπ-εἶργω, Ἰων. **ἀπ-ἐργω**, στον Όμηρ. επίσης *ἀπο-ἐργω*· μέλ. *ἀπείρζω*, αόρ. α' *ἀπείρζα*, σε Σοφ.· πρβλ. το προηγ. **I. 1.** κρατώ κάτι ή κάποιον μακριά, απομακρύνω, φράζω το δρόμο σε, παρεμβάλλω προσκόμματα σε, *τινά τινος*, σε Όμηρ., Αττ.· *τινά από τινος*, σε Ηρόδ. **2.** αποτρέπω κάποιον από το να κάνει κάτι, εμποδίζω, παρακωλύω, με αιτ. και απαρ., *ἀπείργω τινά ποιεῖν ή μη ποιεῖν τι*, σε Σοφ., Ευρ. **3.** με αιτ., κρατώ σε απόσταση, αποκρούω, παρεμποδίζω, παραμερίζω, προφυλάσσω από, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ.· απόλ., *ἀλλ' ἀπείργοι θεός*, ο θεός ας μας προφυλάξει! σε Σοφ.· *νόμος οὐδεις ἀπείργει*, κανένας νόμος δεν εμποδίζει, σε Θουκ.· λέγεται για τον Νείλο, *ἀπεργμένος*, ο ποταμός του οποίου η παλαιά κοίτη είτε αποξηράνθηκε είτε εμποδίστηκε η ροή των υδάτων της με τη δημιουργία φράγματος και την παροχέτευσή τους σε διαφορετική ροή, σε Ηρόδ. **II. 1.** διαμερίζω, διαιρώ, διαχωρίζω· *κληῖς ἀπόεργει ἀχένα τε στήθος τε*, σε Ομήρ. Ιλ.· και συνεκδοχικά, ορίζω, οριοθετώ, περιβάλλω, περικλείω, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για οδοιπόρους, ταξιδιώτες, *ἐνάριστερη ἀπέργων ροίτειον*, έχοντας στα αριστερά του το Ροίτειο, στον ίδ. **III.** κλείνω ερμητικά, περιορίζω, στον ίδ. **ἀπειρέσιος**, **-α**, **-ον**, εκτεταμ. τύπος του *ἄπειρος* (B), απεριόριστος, απέραντος, απροσμέτρητος, αναρίθμητος, σε Ομήρ. Οδ.

Ἀπειρήθεν, βλ. [Ἀπειραῖος](#).

ἀπ-εἶρηκα, **-εἶρημαι**, Ενεργ. και Παθ. παρακ. του *ἀπείπων*.

ἀπ-εἶρητος, Δωρ. και Αττ. **-ἄτος**, **-ον** (**πειράομαι**)· **I. 1.** αυτός που δεν έχει κάνει τη δοκιμή ενός πράγματος, που δεν έχει επιχειρήσει, δεν έχει προσπαθήσει να κάνει κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αυτός που δεν έχει δοκιμαστεί ή δεν έχει προγενέστερη εμπειρία σε κάτι, σε Ομηρ. Ὑμν., Πίνδ.· απόλ., αυτός που δεν διαθέτει εμπειρία, *ἀπειρος*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** Παθ., αυτός για τον οποίο δεν έχει πραγματοποιηθεί δοκιμή, δεν έχει γίνει κάποια απόπειρα, αυτός που δεν έχει επιχειρηθεί, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Δημ.

ἀπειρία, ή (**ἄπειρος** A), έλλειψη δεξιοτήτας ή αποκτημένης εμπειρίας, σε Πλάτ.· *τινός*, κάποιου πράγματος ή σε κάτι, σε Ευρ.

ἀπειρία (**ἄπειρος** B), ή, το *ἀπειρο*, αυτό που δεν γνωρίζει τέλος, σε Πλάτ.

ἀ-πειρίτος, **-ον**, = *ἀπειρέσιος*, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.

ἀπειρό-δροσος, **-ον**, αυτός που δεν έχει συνηθίσει στη δροσιά, αυτός που δεν έχει δροσιστεί, δεν έχει ραντιστεί, σε Ευρ.

ἀπειρό-κᾶκος, **-ον** (**κακόν**), αυτός που δεν γνωρίζει τί είναι κακό, αμάθητος στο να κάνει κακό, *ἀπειρος*, σε Ευρ.· *τὸ ἀπειρόκακον*, άγνοια κακού, αδυναμία διάκρισης του κακού, σε Θουκ.

ἀπειροκάλία, ή, αδαημοσύνη περί του ωραίου, έλλειψη καλαισθησίας, σε Πλάτ.· στον πληθ., πράξεις που αρμόζουν σε αγροίκους και άξεστους ανθρώπους, χυδαιότητες, σε Ξεν.

ἀπειρό-κᾶλος, **-ον** (**καλόν**), αυτός που έχει άγνοια του ωραίου, αδαής σε ζητήματα καλαισθησίας, άξεστος, αγροίκος, σε Πλάτ.· *τὸ ἀπειρόκαλον* = *ἀπειροκαλία*, σε Ξεν.· επίρρ. *-λως*, σε Πλάτ.

ἀπειρό-πλους, **-ουν** (**πλόος**), άσχετος σε θέματα ναυσιπλοΐας ή ναυτιλίας, σε Λουκ.

ἄπειρος, Δωρ. αντί *ἤπειρος*.

ἄπειρος (A), **-ον** (**πεῖρα**)· **I. 1.** αυτός που δεν έχει επιχειρήσει δοκιμή ή δεν έχει αποκτημένη εμπειρία ενός πράγματος, αμάθητος, ασυνήθιστος, αδαής σε κάτι, Λατ. *expers*, με γεν., *ἄθλων*, σε Θεόγν.· *τυράνων*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** απόλ., αυτός που δεν έχει εμπειρία, που έχει άγνοια, άσχετος, σε Πίνδ., Αισχύλ. κ.λπ. **II.** επίρρ., *ἀπείρως ἔχειν τινός*, είμαι αδαής σε κάτι, σε Ηρόδ.

ἄπειρος (B), **-ον** (πεῖραρ, πέρας)· **1.** απεριόριστος, απέραντος, αχανής, αναρίθμητος, αμέτρητος, πλῆθος, σε Ηρόδ., Πλάτ. **2.** στους Τραγ. λέγεται για ενδύματα, αυτός από τον οποίο δεν μπορεί να εξέλθει κάποιος, το ένδυμα στο οποίο περιπλέκεται κάποιος χωρίς να υπάρχει τρόπος διαφυγής ή διεξόδου, το αζεδιάλυτο, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἄπειροσύνη, ἦ, = ἄπειρία, ἔλλειψη εμπειρίας, απειρία, σε Ευρ.

ἄπειρό-τοκος, **-ον** (τίκτω), γυναίκα που δεν έχει γεννήσει, παρθένα, σε Αισχύλ.

ἄ-πείρων, **-ον** (πεῖρα)=ἄπειρος A, αυτός που δεν διαθέτει πείρα, αδαής, ἄσχετος, σε Σοφ.

ἄ-πείρων, **-ον** (πεῖραρ, πέρας), **1.** = ἄπειρος B, απέραντος, αχανής, ατελεύτητος, αναρίθμητος, σε Όμηρ. **2.** = ἄπειρος

B. 2., αυτός που δεν έχει ἔξοδο διαφυγής, ἀδιέξοδος, αζεδιάλυτος, δεσμοί, σε Ομήρ. Οδ.

ἄπ-εἰς, Ιων. **ἄφ-εἰς**, μτχ. αορ. β' του ἀφίημι.

ἄπ-έκ, πρόθ. με γεν., ἔξω, μακριά από, σε Όμηρ. Ὑμν.

ἄπεκ-δέχομαι, μέλ. -δέχομαι, αποθ., προσδοκῶ με ανυπομονησία, προσμένω, περιμένω με αδημονία, σε Κ.Δ.

ἄπεκ-δύνω, αναγκάζω ή κάνω κάποιον να αφαιρέσει τα ενδύματά του, να γδυθεί, τί τινος, σε Βάβρ.

ἄπεκ-δύομαι, μέλ. -δύσομαι [ῥ], αόρ. α' -εδυσάμην· **I.** αφαιρώ τα ενδύματά μου, γδύνομαι, όπως συμβαίνει όταν κάποιος προετοιμάζεται για την προσωπική μάχη που δίνει για να αποβάλλει τον παλιό του εαυτό ενστερνιζόμενος τον Χριστιανισμό, σε Κ.Δ. **II.** απογυμνώνω, αποστερώ, λαφυραγωγῶ, τινα, στο ίδ.

ἄπέκδῦσις, **-εως**, ἦ, απόρριψη, αποβολή, απογύμνωση (όπως συμβαίνει με τα ενδύματα), σε Κ.Δ.

ἄπ-έκιζα, βλ. ***κίκω**.

ἄπεκ-λανθάνομαι, Μέσ., λησιμονῶ εντελῶς, με γεν., μόνο στην προστ. Επικ. αορ. β' ἀπεκκλεάθεσθε, σε Ομήρ. Οδ.

ἄ-πέκτητος, **-ον** (πεκτέω), αχτένιστος, σε Ανθ.

ἄπ-ελαύνω (επίσης ἄπ-ελάω, στην προστ. ἀπέλα)· μέλ. -ελάσω· **I. 1.**

απομακρύνω, εκδιώκω, εξωθῶ από κάποιον τόπο· τινὰ δόμων, πόλεως, σε Ευρ. κ.λπ.· ἀπό τόπου, σε Ξεν.· ἀπελαύνω τινά, αποβάλλω, εξορίζω, εκδιώκω, σε Σοφ., Ξεν.· **2.** ἀπελαύνω στρατιήν, οδηγῶ το στράτευμα κατά την αναχώρησή του, σε Ηρόδ.· εξού και ἀπόλ., ἀπέρχομαι, αναχωρῶ, αποχωρῶ, στον ίδ.· (ενν. ἵππον), αποχωρῶ ἐφιππος, σε Ξεν. **II.** Παθ., αποδιώκομαι, εκδιώκομαι, σε Ηρόδ., Αττ.· αποκλείομαι από κάτι, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἄπελεγμός, ὄ, ηθικός ἔλεγχος, κατάκριση· ἀτίμωση, δυσφήμιση, σε Κ.Δ.

ἄπ-ελέγχω, μέλ. -ζω, επιτετ. του ἐλέγχω, επικρίνω με δριμύτητα, ανασκευάζω, αποδεικνύω, σε Αντιφ.

ἄ-πέλεθρος, **-ον** (πέλεθρον), απροσμέτρητος, τεράστιος· το ουδ. ως ἐπίρρ., σε τεράστια ἀπόσταση, σε Ομήρ. Ιλ

ἄπ-ελέσθαι, Ιων. αντί ἄφ-, απαρ. Μέσ. αορ. β' του ἀφαιρέω.

ἄπ-ελευθερία, ἦ, απελευθέρωση δούλου, σε Αισχίν.

ἄπελευθερικός, **-ή**, **-όν**, αυτός που ανήκει στην τάξη των απελευθέρων, δηλ. των δούλων που έχουν απελευθερωθεί, σε Πλούτ.

ἄπ-ελεύθερος, ὄ, ο δούλος που έχει χειραφετηθεί, δηλ. απελευθερωθεί, ο απελεύθερος, Λατ. libertus, σε Πλάτ., Ξεν.

ἀπελευθερώω, μέλ. -ώσω, χειραφετώ δούλο, τον απελευθερώνω από τη δουλεία, σε Πλάτ.

ἀπελευθέρωσις, -εως, ἡ, χειραφέτηση, απόδοση ελευθερίας σε κάποιον που την έχει στερηθεί, σε Δημ.

ἀπ-ελθεῖν, απαρ. αορ. β' του ἀπ-έρχομαι.

ἀπέλκω, Ιων. αντί ἀφέλκω.

ἀπελλάζω, Λακων. αντί ἐκκλησιάζω, σε Πλούτ.

ἀπ-ελπίζω, μέλ. -ίσω, Αττ. -ιῶ· παρακ. -ήλπικα· παραδίδομαι στην απόγνωση, απελπίζομαι, σε Κ.Δ. (ορισμένοι ερμηνεύουν, ελπίζω να λάβω ανταπόδοση από κάποιον)· οδηγώ στην απόγνωση, τινά, σε Ανθ.

ἀπ-εμέω, μέλ. -έσω, κάνω εμετό, ξερνώ, Λατ. vomere, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπ-εμπολάω, μέλ. -ήσω, παρατ. ἀπημπολόων· πουλώ, σε Ευρ.· ἀπεμπολάω τί τινος ἢ ἀντί τινος, πουλώ έναντι ανταλλάγματος, σε Ξεν., Ευρ.· ἀπεμπολάω τινά χθονός, απάγω κάποιον μακριά από την πόλη προκειμένου να πουλήσω ως δούλο, σε Ευρ.· Παθ., ἀπεμπολώμενοι, αυτοί που έχουν αγοραστεί και πωληθεί, σε Αριστοφ.

ἀπ-έναντι, επίρρ. (έναντι), κατέναντι, αντίκρυ, με γεν., σε Κ.Δ.

ἀπ-εναντίον, επίρρ., = το προηγ., ἢ ἀπεναντίον (ενν. χώρα), η αντικρυνή ακτή, σε Ηρόδ.

ἀπ-ενᾶρίζω, μέλ. -ίζω (έναρα), απογυμνώνω κάποιον από τα όπλα του, αποστερώ κάποιον από κάτι, με διπλ. αιτ., σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπ-ενάσσατο, Επικ. γ' ενικ. Μέσ. αορ. α' του ἀποναίω.

ἀπ-ένεικα, Ιων. αντί ἀπ-ήνεγκα, αόρ. α' του ἀποφέρω· **ἀπ-ενείχθην**, Παθ. αόρ.

ἀπ-ενέπω, βλ. [ἀπεννέπω](#).

ἀ-πενθής, -ές (πένθος), αυτός που δεν πενθεί, δεν είναι θλιμμένος, σε Αισχύλ.

ἀ-πένθητος, -ον (πενθέω), = το προηγ., σε Αισχύλ.

ἀπ-ενΐαυτέω ἢ -ίζω, Αττ. μέλ. -ιῶ (ένιαυτός), απέρχομαι ως εξόριστος για ένα χρόνο, σε Ξεν.

ἀπ-εννέπω, σπανίως **ἀπ-ενέπω**· **I**. απαγορεύω, σε Αισχύλ.· ἀπεννέπω τι, απαγορεύω κάτι, σε Σοφ.· με αιτ. και απαρ., ἀπεννέπω τινάποιεῖν ἢ μὴ ποιεῖν τι, σε Ευρ.· ἀπεννέπω τινά θαλάμων, τον αποβάλλω, τον εκδιώκω από το δωμάτιο, στον ίδ. **II**. αποστέρω, απεύχομαι, τι, σε Αισχύλ.

ἀπ-έξ, = ἀπέκ, πριν από φωνήεν.

ἀπεξ-αιρέω, μέλ. -ήσω, αφαιρώ, αποσπώ, μετακινώ, μετατοπίζω, τί τινος, σε Ευρ.

ἀπ-εοικώς, Αττ. **ἀπ-εικώς**, -υῖα, -ός, μτχ. του ἀπέοικα, που χρησιμ. ως επίθ., παράλογος, αδικαιολόγητος, απρεπής, ανάρμοστος, σε Αντιφ.· επίρρ. ἀπ-εοικότως ἢ -εικότως, αδικαιολόγητα, παράλογα, σε Θουκ.

ἀ-πέπαντος, -ον (πεπαίνω), αυτός που δεν έχει ωριμάσει, ο άγουρος, σε Ανθ.

ἀ-πέπειρος, -ον, άωρος, παράκαιρος.

ἄ-πεπλος, -ον, νεαρή γυναίκα που δεν φοράει πέπλο αλλά μόνον χιτώνα, σε Πίνδ.· λευκῶν φαρέων ἄπεπλος, αυτή που δεν είναι ντυμένη με λευκά φορέματα, δηλ. αυτή που φοράει μαύρα ενδύματα, σε Ευρ.

ἀπ-έπνευσα, αόρ. α' του ἀπο-πνέω.

ἀπ-επτάμην[ᾱ], αόρ. β' του ἀποπέτομαι· επίσης ἀπ-έπτην, με Ενεργ. τύπο.

ἄ-περ, ουδ. πληθ. του ὄσ-περ, που χρησιμ. ως επίρρ. ὡσπερ, όπως αν, ως, ωσάν, σαν, στους Αττ.

ἀπεραντολογία, ἡ, = ἀπειρολογία, πολυλογία, ακατάπαυστη φλυαρία, σε Λουκ.

ἀπεραντο-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που φλυαρεί ακατάπαυστα.

ἀ-πέραντος, -ον (περαίνω): **I.** απεριόριστος, άπειρος, λέγεται για τοπικό διάστημα, σε Πίνδ., Ευρ. κ.λπ.· λέγεται για χρονική διάρκεια, ατελευτήτος, σε Αριστοφ.· λέγεται για αριθμό, άπειρος, αναρίθμητος, σε Πλάτ.· γενικά, χρησιμοποιείται για συμβάντα, *ἀπεραντον ἦν*, δεν είχε τελειωμό, σε Θουκ. **II.** αυτός που δεν αφήνει περιθώριο διαφυγής, σε Αισχύλ.

ἀπ-εργάζομαι, μέλ. -άσομαι, αόρ. α΄ -ειργασάμην, παρακ. *είργασμαι* (ο οποίος ορισμένες φορές είναι Ενεργ., ορισμένες Παθ.· ο αόρ. α΄ -ειργάσθην είναι πάντοτε Παθ.)· **I. 1.** ολοκληρώνω, αποτελειώνω κάτι, καθιστώ κάτι τέλειο, αποπερατώνω, σε Αριστοφ., Πλάτ. **2.** λέγεται για ζωγράφο, ολοκληρώνω τον χρωματισμό ενός έργου, αναπαριστώ με τελειότητα, σε Πλάτ. **3.** εκτελώ μια συμφωνία, σε Ξεν. **II.** με διπλή αιτ., καθιστώ, *ἀγαθὸν ἀπεργάζομαί τινα*, στον ίδ.· ομοίως ο παρακ. με Παθ. σημασία, *ἀπειργασμένος*, τύραννος, ο ολοκληρωτικός τύραννος, σε Πλάτ.

ἀπεργασία, ἡ, I. αποπεράτωση, αποτελείωση, εκτέλεση, λέγεται για ζωγράφους, σε Πλάτ. **II.** κατασκευή, παραγωγή, στον ίδ. **III.** ασχολία, επάγγελμα, στον ίδ.

ἀπεργαστικός, -ή, -όν (ἀπεργάζομαι), κατάλληλος στην επιτέλεση κάποιου πράγματος, αυτός που προξενεί κάτι, που είναι ο αίτιος κάποιου πράγματος, με γεν., σε Πλάτ.

ἀπ-εργμένος, Ιων. μτχ. Παθ. παρακ. του *ἀπ-είργω*.

ἀπ-έργω, Ιων. αντί *ἀπείργω*.

ἀπ-έρδω, μέλ. -ζω, φέρω εις πέρας, ολοκληρώνω, επιτελώ, σε Ηρόδ.

ἀπερ-εΐ, επίρρ. (*ἄπερ, εἰ*) = *ὥσπερεί*, σε Σοφ.

ἀπ-ερείδω, μέλ. -σω· **I. 1.** στηρίζω, προσηλώνω, εγκαθιδρύω, *τὴν ὄψιν πρὸς τι*, σε Λουκ. **2.** αμτβ. Παθ., στηρίζομαι σε, στον ίδ. **II.** κατά κανόνα ως Παθ., με Μέσ. μέλ. και αόρ. α΄, στηρίζω τον εαυτό μου σε, ακουμπώ, επαναπαύομαι σε κάτι, με δοτ., σε Ξεν. κ.λπ.· *εἷς τι*, σε Πλάτ.

ἀπερείσιος, -ον, άλλος ένας Επικ. τύπος του *ἀπειρέσιος*, στον Όμηρ.· πάντοτε *ἀπερείσι' ἄποινα*, αναρίθμητα δώρα, λύτρα.

ἀ-περιάλητος, -ον (περιλαλέω), αυτός που δεν υπερβάλλει στο λόγο του με φλυαρίες, αυτός που είναι μετρημένος στα λόγια του, σε Αριστοφ.

ἀ-περίληπτος, -ον (περιλαμβάνω), αυτός που δεν μπορεί να υποβληθεί σε περιορισμό, απεριόριστος, σε Πλούτ.

ἀ-περιμέριμνος, -ον (μέριμνα), αυτός που δεν έχει ανειλημμένες φροντίδες, αμέριμνος, απερίσκεπτος· επίρρ. -νωσ, απερίσκεπτα, σε Αριστοφ.

ἀ-περίοπτος, -ον (περιόψομαι), μέλ. του *περιοράω*, αμέριμνος, αμελής, πάντων, σε Θουκ.

ἀ-περίσκεπτος, -ον (περισκέπτομαι), επιπόλαιος, αυτός που δεν εξετάζει σε βάθος τα ζητήματα, αστόχαστος, σε Θουκ.· επίρρ. -τως· συγκρ. -ότερον, στον ίδ.

ἀ-περίτμητος, -ον (περιτέμνω), αυτός που δεν έχει κοπεί ή υποστεί περιορισμό, αυτός που δεν έχει υποβληθεί σε περιτομή, σε Κ.Δ.

ἀ-περίτροπος, -ον (περιτρέπω), αυτός που δεν επιστρέφει, ανεπίστροφος ή αμέριμνος, αδιάφορος, σε Σοφ.

ἀπ-έρρω, μέλ. -ερρήσω, απέρχομαι, φεύγω, «τσακίζομαι», σε Ευρ.· *ἄπερρε*, φύγε! ξεκουμπίσου!, Λατ. *in malam rem*, σε Αριστοφ.

ἀπ-ερυθριώω, μέλ. -άσω [*ἄσω*], παραμερίζω την ντροπή, τη βάζω στην άκρη, δεν κοκκινίζω από ντροπή, σε Αριστοφ.

ἀπ-ερύκω[ῦ], μέλ. -ζω, απωθῶ, αποκρούω, απομακρύνω, με αιτ., σε Όμηρ.· με αιτ. και γεν., κρατῶ σε απόσταση, αποκρούω, σε Θεόγν.· με αιτ. και απαρ., εμποδίζω κάποιον να κάνει κάτι, οὔτε σε κομᾶζειν ἀπερύκομεν, στον ίδ.· επίσης, ἀπερύκω τινί τι, αποκρούω από, σε Ηρόδ.· τι ἀπό τινος, σε Ξεν. — Μέσ., ἀπερύκου (ενν. φωνῆς), να απέχεις από την ομιλία, να μη μιλάς, σε Σοφ.
ἀπ-ερῶ, μέλ. -ερῶσω [ῶ], αποσπῶ από· ῥινὸν ἀπ' ὄστεόφιν ἐρύσαι, σε Ομήρ. Οδ.· Μέσ., σε Ανθ.

ἀπ-έρχομαι, μέλ. -ελεύσομαι (ο Αττ. μέλ. όμως είναι ἄπειμι)· παρακ. -ελλήλυθα, αόρ. -ἤλθον· αποθ.· **1.** ἀπέρχομαι, αποχωρῶ από, αναχωρῶ, με γεν., σε Όμηρ., Αττ.· ἀπὸ ἢ ἐκ τόπου, σε Θουκ. **2.** όταν συντάσσεται με την πρόθ. εἰς, υπονοεῖται η αναχώρηση από έναν τόπο και η άφιξη σε κάποιον άλλο, ἀπέρχομαι ἐς τὰς Σάρδις, σε Ηρόδ. κ.λπ. **3.** ἀπόλ., αναχωρῶ, αποχωρῶ, στον ίδ., Θουκ. κ.λπ.· αναχωρῶ από την ζωή, πεθαίνω, σε Ανθ.

ἀπ-ερῶ, Ιων. -ερέω, μέλ. χωρίς ενεστ. σε χρήση· βλ. [ὑπεῖπον](#).

ἀπερωεύς, -έως, ὁ, αυτός που εναντιώνεται, που προβάλλει εμπόδιο σε κάτι, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπ-ερωέω, μέλ. -ῆσω, αποχωρῶ ἢ αποσύρομαι από, πολέμου, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπ-έρωτος, -ον (ἔρωτος), αυτός που δεν αγαπάει ερωτικά, που δεν είναι ερωτευμένος· ἔρωτος ἀπέρωτος, όπως το γάμος ἄγαμος, σε Αισχύλ.

ἄπ-ες, Ιων. αντί ἄφες, προστ. αορ. β' του ἀφίημι.

ἀπ-εσθίω, μέλ. ἀπ-έδομαι, παρακ. ἀπ-εδήδοκα· τρώγω ἢ καταδαγκώνω, ροκανίζω, σε Αριστοφ., Δημ.

ἀπ-εσκεδάσσα, αόρ. α' του ἀπο-σκεδάννυμι.

ἀπ-εσκληκα, ἀπ-εσκληκότως, βλ. [ὑπο-σκληῖναι](#).

ἀπ-εσσεῖται, Επικ. αντί ἀπ-έσσεται, γ' ενικ. μέλ. του ἄπειμι (εἰμί, Λατ. sum).

ἀπ-έσσουα, αναχώρησε, Λακων. αντί ἀπ-εσσῆ ή ἀπ-εσσῆθη, γ' ενικ. Παθ. αορ. α' του ἀπο-σεύω, σε Ξεν.

ἀπ-εσσύμεθα, -σῦτο, α' πληθ. και γ' ενικ. του Επικ. Παθ. αορ. β' του ἀπο-σεύω.

ἀπ-έστην, αόρ. β' του ἀφ-ίστημι.

ἀπεστῶ, -οῦς, ἦ (ἄπειμι, πρβλ. [εὐεστῶ](#)), Ιων. όνομα, απομάκρυνση, απουσία, σε Ηρόδ.

ἀ-πέτηλος, -ον (πέτηλον), αυτός που δεν έχει πέταλα ἢ φύλλα, σε Ανθ.

ἀπ-έτράπον, αόρ. β' του ἀπο-τρέπω.

ἀ-πευθής, -ές (πυθάνομαι), I. αυτός για τον οποίο δεν έχουν ζητηθεί πληροφορίες, αυτός που δεν έχει ερευνηθεί, άγνωστος, σε Ομήρ. Οδ. **II.** Ενεργ., αυτός που δεν είναι πληροφορημένος για κάτι, αδαής, αυτός που έχει άγνοια για κάτι, στο ίδ.

ἀπ-ευθύνω[ῦ], μέλ. -ῦνῶ, **1.** ισιώνω, κάνω κάτι πάλι ευθύ, σε Πλάτ.· χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνω, δένω τα χέρια του σε ευθεία, δηλ. πισώπλατα, σε Σοφ. **2.** καθοδηγῶ σωστά, διευθύνω, διοικῶ, κυβερνῶ, στον ίδ.· διορθώνω, τιμωρῶ, κολάζω, σε Ευρ.· με απαρ., κατευθύνω κάποιον να κάνει κάτι, σε Αισχύλ.

ἀπ-ευκτός, -ῆ, -όν, αυτός τον οποίο πρέπει κάποιος να απεύχεται, αποτρόπαιος, σε Αισχύλ.

ἀπ-ευνάζω, μέλ. -σω, νανουρίζω κάποιον για να κοιμηθεί, σε Σοφ.

ἀπ-εύχετος, -ον = ἀπενκτός, σε Αισχύλ.

ἀπ-εύχομαι, μέλ. -ξομαι, αποθ.· **I.** εύχομαι να μη συμβεί κάτι, ικετεύω τους θεούς για να μη γίνει, με αιτ. πράγμ., σε Ευρ., Δημ.· με απαρ., ἀπεύχομαι τι γενέσθαι ἢ μὴ γενέσθαι, ικετεύω να μη συμβεί, σε Δημ. **II.** απορρίπτω, περιφρονῶ, τι, σε Αισχύλ.

ἀπ-ἐφθίθεν, αντί -ησαν, α' πληθ. Επικ. αορ. α' του ἀποφθίνω.

ἀπ-ἐφθίτο, γ' ενικ. Επικ. Παθ. αορ. β' του ἀπο-φθίνω.

ἄπ-εφθος, -ον, εξομαλ. τύπος του ἄφ-εφθος, με ανομοίωση του δασέος φ στο ψιλό π (ἄφ-έψω), αυτός που έχει βραστεί καλά· λέγεται για τον χρυσό, καθαρός, συμπαγής, ακήρατος, ο χωρίς προσμείξεις, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀπ-εχθαίρω, μέλ. -ἄρῶ, αορ. α' ἀπήχθηρα· **I.** μισώ ολοκληρωτικά, αποστρέφομαι, βδελύσσομαι, τινά, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** καθιστώ εντελώς μισητό, τι, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπ-εχθάνομαι, παρατ. ἀπηχθανόμην, μέλ. ἀπεχθήσομαι, παρακ. ἀπήχθημαι, αορ. β' ἀπηχθόμην, ἀπήχθετο, υποτ. ἀπέχθωμαι, απαρ., ἀπεχθέσθαι· Παθ.· **I.** είμαι μισητός, προκαλώ, επισύρω το μίσος, σε Ομήρ. Οδ.· με δοτ. προσ., είμαι ή γίνομαι μισητός σε κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· ἀπεχθάνομαι πρὸς τινα, είμαι μισητός στα μάτια του, σε Ευρ.· με δοτ. πράγμ., είμαι μισητός για κάτι, σε Πλάτ. **II.** Αποθ., με μτβ. σημασία, λόγοι ἀπεχθανόμενοι, λόγια που προκαλούν μίσος, σε Ξεν.

ἀπέχθεια, ή (ἀπεχθής), μίσος· **1.** που νιώθει κάποιος για κάποιον άλλο, πρὸς τινα, σε Ευρ. κ.λπ. **2.** που αισθάνονται οι άλλοι για κάποιον, έχθρα, εχθρότητα, αντίθ. προς το χάρις(δημοφιλία), και στον πληθ., εχθρικές διαθέσεις, σε Πλάτ., Δημ.· δι' ἀπεχθείας τινί ἐλθεῖν, μισούμεαι απ' αυτόν, με μισεί, σε Αισχύλ., Πλάτ., Δημ.

ἀπέχθημα, -ατος, τό (ἀπεχθάνομαι), αντικείμενο μισους, ό,τι μισεί κάποιος, σε Ευρ.

ἀπ-εχθής, -ές (ἔχθος), μισητός, εχθρικός, σε Σοφ., Θεόκρ. κ.λπ.· επίρρ., ἀπεχθῶς ἔχειν τινί, βρίσκομαι σε αντιπαλότητα με κάποιον, σε Δημ.

ἀπ-έχθομαι, μεταγεν. τύπος του ἀπεχθάνομαι, σε Θεόκρ. κ.λπ.· το απαρ. ἀπέχθεσθαι, σε Όμηρ. κ.λπ., αποδίδεται με τον τύπο ἀπεχθέσθαι, απαρ. του ἀπηχθόμην, αορ. β' του ἀπεχθάνομαι.

ἀπ-έχω, μέλ. ἀφέξω και ἀποσχήσω, αορ. β' ἀπέσχον· **I.** κρατώ σε απόσταση ή μακριά από, απομακρύνω, αποκρούω, τινά ή τί τινος, σε Ομήρ. Ιλ.· απόλ., κρατώ σε απόσταση, σε Ευρ. **2.** κρατώ χωριστά, διαχωρίζω· κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀχέν' ἔχουσιν, οι κλειδες ξεχωρίζουν τον αυχένα από τους ώμους, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** Μέσ., ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαί τινος (τμήση της πρόθεσης), κρατώ τα χέρια μου μακριά από, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, ἀπέχεσθαί τινος, κρατώ τον εαυτό μου μακριά από κάτι, εγκρατεύομαι, αποφεύγω, αποστασιοποιούμαι από κάτι, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ. **2.** με απαρ., ἀπέχεσθαι ποιεῖν ή μη ποιεῖν τι, αποφεύγω να κάνω κάτι, σε Θουκ. κ.λπ. **III. 1.** αμτβ. στην Ενεργ., βρίσκομαι σε απόσταση ή μακριά από, με γεν. του τόπου, στον ίδ.· επίσης, ἀπέχω ἀπὸ Βαβυλῶνος κ.λπ., σε Ηρόδ.· απόλ., βρίσκομαι μακριά, σε απόσταση, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πράξεις ή ενέργειες, είμαι μακράν από, ἀπέιχον τῆς ἐξευρέσιος, ήταν μακριά από την ανακάλυψη, σε Ηρόδ.· πλεῖστον ἀπέχω τοῦ ποιεῖν, είμαι όσο το δυνατόν μακράν του να κάνω κάτι, σε Ξεν. **IV.** έχω ή λαμβάνω κάτι πλήρες, τὸν μισθόν, σε Κ.Δ., Πλούτ. **V.** απρόσ., ἀπέχει, αρκεί, φτάνει, είναι αρκετό, σε Κ.Δ.

ἀπ-έψω, Ιων. αντί ἀφ-έψω.

ἀπ-έωσα, αορ. α' του ἀπωθέω.

ἀπ-ηγέομαι, **ἀπ-ήγημα**, **ἀπ-ήγησις**, Ιων. αντί ἀφ-

ἀπ-ηθέω, μέλ. -ήσω, αποστραγγίζω, διηθώ, διυλίζω, σε Αριστοφ.

ἀπ-ηλεγέως, επίρρ. σχημ. από επίθ. **ἀπ-ηλεγής** (ἀπό, ἀλέγω), χωρίς μέριμνα για τίποτε, χωρίς περίσκεψη για τις συνέπειες, ανόητα· μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, σε Όμηρ.

ἀπ-ηλιαστής, -οῦ, ὁ, αυτός που απέχει, κρατιέται μακριά από την *Ἡλιαία* (το ανώτατο δικαστήριο της αρχαίας Αθήνας), αυτός που εχθρεύεται το δίκαιο· λογοπαίγνιο με τη λέξη *ἥλιος*, αυτός που μισεί να εκτίθεται στο φως του ηλίου, να λιάζεται, σε Αριστοφ.

ἀπ-ἥλιξ, Ιων. αντί *ἀφ-ἥλιξ*.

ἀπ-ηλιώτης, -ου, ὁ (ἥλιος), άνεμος που φυσά από την κατεύθυνση από την οποία ανατέλλει ο ήλιος, δηλ. ο ανατολικός άνεμος, Λατ. *subsolanus*, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀ-πήμαντος, -ον (πημαίνω), αβλαβής, απείραχτος, σε Ομήρ. Οδ.: *ἔστω δ' ἀπήμαντον*, να είσαι χωρίς παθήματα, σε Αισχύλ.

ἀπ-ἥμβροτον, Επικ. αόρ. β' του *ἀφ-αμαρτάνω*.

ἀπημοσύνη, ἡ (ἀπήμων), ἔλλειψη βλάβης, ακεραιότητα, υγεία, σε Θεόγν.

ἀπ-ἥμπλακε, γ' ενικ. αορ. β'· βλ. [ἀπ-αμπλακεῖν](#).

ἀ-πήμων, ον, γεν. -ονος (πήμα)· **I.** αυτός που δεν έχει υποστεί βλάβη, ζημία ή κάποιο κακό, λέγεται για πρόσωπα, σε Όμηρ.: *νόστος ἀπήμων*, ασφαλής, αἴσια επιστροφή, σε Ομήρ. Οδ.: με γεν., *ἀπήμων οἰζύος*, αυτός που δεν έχει υποφέρει από παθήματα, σε Αισχύλ. **II.** Ενεργ., αυτός που δεν προκαλεί καμία ζημία, αβλαβής· και συνεκδοχικά, γλυκός, επεικής, ευνοϊκός, λέγεται για σύριο άνεμο, για τον ύπνο, σε Όμηρ.: με γεν., *νεῶν ἀπήμαντος*, αυτός που δεν έχει προξενήσει ζημία στα πλοία, σε Ευρ.

ἀπήνη, ἡ, 1. τετράτροχη άμαξα που την έσερναν μουλάρια, σε Όμηρ.: άμαξα ή άρμα οποιουδήποτε τύπου, σε Αισχύλ., Σοφ.: μεταφ., *ναῖα ἀπήνη*, το πλοίο, σε Ευρ.: *τετραβάμων ἀπήνη*, λέγεται για το δούρειο ίππο, στον ίδ. **2.** μεταφ. επίσης, όπως το *ζεῦγος*, ζευγάρι, όπως π.χ. δύο αδελφών, στον ίδ. (άγν. προέλ.).

ἀπ-ηνής, -ές, τραχύς, σκληρός, βάνουσος, αμείλικτος, λέγεται για πρόσωπα, σε Όμηρ. (η προέλ. -ηνης, όπως στο *προσ-ηνης*, είναι αβέβαιη).

ἀπ-ἦνθον, Δωρ. αντί *ἀπ-ἦλθον*, αόρ. β' του *ἀπ-έρχομαι*.

ἀπ-ήορος, Δωρ. ἀπ-άορος, -ον (ἀείρω), αυτός που αιωρείται, μετέωρος· επίσης **ἀπηόριος**, σε Ανθ.: πρβλ. [ἀπ-ήωρος](#).

ἄ-πηρος, -ον, αρτιμελής, αυτός που δεν έχει κάποια αναπηρία, σε Ηρόδ.

ἀπ-ηύρων, -ας, -α, παρατ. του *ἀπ-αυράω*.

ἀπ-ηχής, -ές (ἦχος), κακόηχος, δύσηχος, μη αρμονικός, σε Λουκ.

ἀπ-ήχθετο, γ' ενικ. αόρ. β' του ἀπ-εχθάνομαι.

ἀπ-ήωρος, -ον = ἀπ-ήορος, μετέωρος, σε Ομήρ. Οδ.

Ἀπίαγη, βλ. [ἄπιος](#).

ἀπ-ιάλλω, Λακων. λέξη αντί *ἀποπέμπω*, σε Θουκ.

ἀ-πίθανος, [ι], -ον, λέγεται για πράγματα· **I. 1.** αυτός που δεν κερδίζει την εμπιστοσύνη, απίστευτος, αυτός που δεν έχει πιθανότητες με το μέρος του, σε Πλάτ.: λέγεται για επιχειρήματα, αυτός που δεν μπορεί να πείσει, που δεν διαθέτει πειθώ, στον ίδ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, αναξιόπιστος, αυτός τον οποίο δεν μπορεί κάποιος να πιστέψει ή να εμπιστευθεί, σε Αισχίν. **II.** αυτός που δεν έχει (αυτο)πεποίθηση να κάνει κάτι, με απαρ., σε Πλούτ.

ἀπιθανότης, -ητος, ἡ, ἔλλειψη πιθανότητας, σε Αισχίν.

ἀπιθέω, Επικ. τύπος του *ἀπειθέω*, μόνο στον αόρ. α', με δοτ. *οὐκ ἀπίθησε μύθω*, δεν επέδειξε απείθεια στα λόγια, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀ-πιθής, ές, Επικ. αντί *ἀπειθής*, σε Ανθ.

ἀπ-ιθύνω, = ἀπευθύνω, σε Ανθ.

ἀ-πινύσσω (α στερητικό και πινυτός), μόνο στον ενεστ., στερούμαι αντίληψης, είμαι άφρων, ανόητος, σε Όμηρ.

ἄπιξις, -εως, ἦ, Ιων. αντί ἄφιξις.

ἄπιον, τό (ἄπιος), αχλάδι, Λατ. pīnum, σε Πλάτ.

ἄπιος[ἄ], ἦ, αχλαδιά, Λατ. pīnus, σε Αριστ.

ἄπιος, -η, -ον (ἀπό)· **I.** αυτός που βρίσκεται σε απόσταση, που απέχει, μακρινός, απομακρυσμένος· ἐξ'ἀπίης γαίης, σε Όμηρ. **II.** Ἄπιος, -α, -ον, αυτός που κατάγεται από την Απία, δηλ. ο Πελοποννήσιος (λέγεται ότι προήλθε από το Ἄπις, όνομα βασιλιά του Ἄργους)· Ἄπία γῆ, Ἄπία χθών ή Ἄπία μόνο, η Πελοπόννησος, ιδίως η Αργολίδα, σε Αισχύλ., Σοφ.· ομοίως, Ἄπις, -ίδος, ἦ, σε Θεόκρ. (η πρώτη σημασία έχει ἄ, η δεύτερη ἄ).